

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ 12-6-2017
ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΗ
A1.
Εκλεκτικοί

Κατά την Εθνοσυνέλευση του 1862-64 σχηματίστηκαν πολιτικοί σχηματισμοί με μικρότερη απήχηση από τους Ορεινούς και τους Πεδινούς. Ένας από αυτούς τους σχηματισμούς ήταν οι Εκλεκτικοί, μια ετερόκλητη παράταξη εξεχόντων πολιτικών, λογίων και αξιωματικών, με μετριοπαθείς θέσεις, η οποία προσπαθούσε να μεσολαβεί μεταξύ των άλλων παρατάξεων και να υποστηρίξει σταθερές κυβερνήσεις.

Μικτή Επιτροπή Ανταλλαγής

Ιδρύθηκε με βάση το άρθρο 11 της Σύμβασης της Λωζάννης (24 Ιουλίου 1923) με έδρα την Κωνσταντινούπολη. Την αποτελούσαν έντεκα μέλη (τέσσερις Έλληνες, τέσσερις Τούρκοι και τρία μέλη-πολίτες ουδέτερων κατά τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο κρατών) με αρμοδιότητα τον καθορισμό του τρόπου μετανάστευσης των πληθυσμών και της εκτίμησης της ακίνητης περιουσίας των ανταλλάξιμων. Παράλληλα, στο πλαίσιο της ίδιας σύμβασης προβλεπόταν ότι οι ανταλλάξιμοι θα διευκολύνονταν στη μετακίνησή τους από τη Μικτή Επιτροπή Ανταλλαγής. Φρόντισε το 1924 και 1925 για τη μεταφορά 200.000 Ελλήνων που είχαν παραμείνει στην Καππαδοκία και γενικότερα στην Κεντρική και Νότια Μικρά Ασία.

Στρατιωτικός Σύνδεσμος

Μυστική ένωση στρατιωτικών, η οποία οργάνωσε το κίνημα στο Γουδί (15 Αυγούστου 1909), με αιτήματα που αφορούσαν μεταρρυθμίσεις στον στρατό, τη διοίκηση, τη δικαιοσύνη, την εκπαίδευση και τη δημοσιονομική πολιτική. Δεν εγκαθίδρυσε δικτατορία, αλλά προώθησε τα αιτήματά του μέσω της Βουλής. Διαλύθηκε στις 15 Μαρτίου 1910 έχοντας επιτύχει τις επιδιώξεις του.

A2.

α 2, β 6, γ 1, δ 5, ε 4

B1.

α) Στη δεκαετία του 1880 τα κόμματα ήταν αρκετά πιο συγκροτημένα απ' ό,τι στο παρελθόν. Δεν είναι βέβαιο ότι μετά το θάνατο του ηγέτη τους τα κόμματα αναγκαστικά διαλύονταν. Στοιχεία που επέτρεπαν σ' ένα κόμμα να επιβιώσει, ακόμα και μετά το θάνατο του ηγέτη του, ήταν η θέση που είχε στην πολιτική ζωή της χώρας και η τακτική που ακολουθούσε.

Η βάση των κομμάτων εξακολουθούσε να μην έχει τυπική οργάνωση. Σημαντικό ρόλο στην κινητοποίηση των οπαδών των κομμάτων έπαιζαν η οικογενειοκρατία, οι πελατειακές σχέσεις και η εξαγορά ψήφων. Παρ' όλα αυτά, όσον αφορά τουλάχιστον τα δύο μεγάλα κόμματα, η επιλογή των εκλογέων βασιζόταν κατά κύριο λόγο στην κρίση τους για την πολιτική των κομμάτων, στις επιδράσεις που αυτά ασκούσαν κατά περιοχές και στα συμφέροντα κάθε κοινωνικής ομάδας.

β) Για την επιλογή των υποψηφίων βουλευτών, δηλαδή για την τοποθέτηση συγκεκριμένων υποψηφίων στο «ψηφοδέλτιο», έπαιζε ρόλο το αν είχαν ένα δικό τους τοπικό κύκλο οπαδών, ο οποίος επηρεαζόταν βεβαίως από πελατειακές σχέσεις και εξυπηρετήσεις.

Οι υποψήφιοι βουλευτές προέρχονταν σχεδόν αποκλειστικά από τα μεσαία και τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα, όπως και κατά την προηγούμενη περίοδο. Πολλοί ήταν δικηγόροι και δημόσιοι υπάλληλοι. Σε αντίθεση με τους υποψηφίους, τα κομματικά μέλη προέρχονταν και από τα κατώτερα στρώματα.

B2.

α) Η ΕΑΠ διέκρινε την αποκατάσταση των προσφύγων σε αγροτική (παροχή στέγης και κλήρου στην ύπαιθρο) και αστική (παροχή στέγης στις πόλεις). Μολονότι οι περισσότεροι πρόσφυγες ασκούσαν στην πατρίδα τους «αστικά» επαγγέλματα (σχετικά με το εμπόριο, τη βιοτεχνία-βιομηχανία κ.τ.λ.), δόθηκε το βάρος στη γεωργία, γιατί:

- υπήρχαν τα μουσουλμανικά κτήματα (κυρίως στη Μακεδονία, αλλά και στην Κρήτη, τη Λέσβο, τη Λήμνο και αλλού),
- αγροτική αποκατάσταση ήταν ταχύτερη και απαιτούσε μικρότερες δαπάνες,
- η ελληνική οικονομία βασιζόταν ανέκαθεν στη γεωργική παραγωγή,
- υπήρχε η πολιτική σκοπιμότητα της αποφυγής κοινωνικών αναταραχών με τη δημιουργία γεωργών μικροϊδιοκτητών αντί εργατικού προλεταριάτου.

β) Δόθηκε προτεραιότητα στην εγκατάσταση των προσφύγων στη Μακεδονία και τη Δυτική Θράκη καθώς:

- ήταν δυνατόν να χρησιμοποιηθούν τα μουσουλμανικά κτήματα και τα κτήματα των Βουλγάρων μεταναστών (σύμφωνα με τη συνθήκη του Νείγυ). Αυτό θα καθιστούσε τους πρόσφυγες αυτάρκεις σε σύντομο χρονικό διάστημα και θα συντελούσε στην αύξηση της αγροτικής παραγωγής,
- θα καλυπτόταν το δημογραφικό κενό που είχε δημιουργηθεί με την αναχώρηση των Μουσουλμάνων και των Βουλγάρων και τις απώλειες που προκάλεσαν οι συνεχείς πόλεμοι (1912-1922). Επιπλέον, έτσι εποικίζονταν παραμεθόριες περιοχές.

ΟΜΑΔΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΘΕΜΑ Γ

Μετά την κατάλυση του αρμοστειακού καθεστώτος στην Κρήτη (1908), οι διεθνείς εξελίξεις δείχνουν πως το κρητικό ζήτημα οδεύει σταδιακά προς την ουσιαστική του επίλυση χωρίς να επιτυγχάνεται άμεσα η ένωση με την Ελλάδα.

α) Δύο μεγάλα εξωτερικά γεγονότα ήρθαν να ταραξουν την πορεία των κρητικών πραγμάτων: η προσάρτηση της Βοσνίας και της Ερζεγοβίνης από την Αυστρία και η ανακήρυξη της Βουλγαρίας σε βασίλειο με ταυτόχρονη προσάρτηση της Ανατολικής Ρωμυλίας. Η ελληνική κυβέρνηση του Γ. Θεοτόκη υπέδειξε στους Κρήτες την ανάγκη λαϊκών κινητοποιήσεων, για την κήρυξη της ένωσης με την Ελλάδα. Με αφορμή τα παραπάνω θετικά γεγονότα, ο Κρητικός ηγέτης Ελ. Βενιζέλος καλεί τους συμπατριώτες του να προσέλθουν άοπλοι σε λαϊκή συνέλευση στα Χανιά προκειμένου να επιδιώξουν την πολυπόθητη ένωση με την Ελλάδα (χειρόγραφο προκήρυξη Βενιζέλου).

Όπως χαρακτηριστικά τονίζεται στο διάγγελμα της Κρητικής Κυβερνήσεως, ο λαός της Κρήτης έχει ιερό καθήκον να επιδιώξει την ανεξαρτησία της πατρίδας του κηρύσσοντας την ένωση με τη μητέρα Ελλάδα. Η ιστορική στιγμή για αυτή είναι κατάλληλη, μετά τις πρόσφατες βαλκανικές εξελίξεις. Βέβαια, όλα αυτά πρέπει να επιτευχθούν μέσα σε κλίμα ειρήνης, ασφάλειας και προστασίας απέναντι στους σύνοικους Μουσουλμάνικούς πληθυσμούς.

Πράγματι με λαϊκή συγκέντρωση στα Χανιά εγκρίθηκε ομόφωνα το πρώτο Ψήφισμα της ένωσης και η Κρητική Κυβέρνηση εξέδωσε με τη σειρά της επίσημο ψήφισμα (24/09/1908).

Όπως επιβεβαιώνεται και στο κείμενο Γ η κυβέρνηση της Κρήτης κηρύσσει επίσημα την ανεξαρτησία της νήσου και την ένωσή της με την Ελλάδα σε ενιαίο συνταγματικό βασίλειο. Παράλληλα, δίνεται εντολή στις αρχές του νησιού (Πολιτοφυλακή Κρήτης) μα συνεχίσουν να ασκούν υπεύθυνα τα καθήκοντά τους για να υπάρξει ομαλότητα και ισορροπία στην Κρητική ζωή.

Για την επίσημη έναρξη της νέας περιόδου της πολιτικής ζωής στην Κρήτη σχηματίστηκε προσωρινή διακομματική Κυβέρνηση. Η ελληνική Κυβέρνηση, για να μην προκαλέσει διεθνείς περιπλοκές με την αντίδραση της Τουρκίας, απέφυγε να αναγνωρίσει επίσημα την ένωση και περιορίστηκε σε παρασηνιακές οδηγίες στην νέα Προσωρινή Κυβέρνηση της Κρήτης.

β) Παρά τις έντονες διαμαρτυρίες της Τουρκίας οι Μεγάλες Δυνάμεις δεν αντέδρασαν δυναμικά και φάνηκαν να αποδέχονται σιωπηρά τις νέες εξελίξεις. Δεν προχώρησαν όμως σε καμιά επίσημη αναίρεση του πολιτικού καθεστώτος, όπως το είχαν υπογράψει το 1908. Προς επίρρωση των παραπάνω, ο κ. Σβολόπουλος στο κείμενο Δ παρουσιάζει τη μετριοπαθή αντίδραση των Προστάτιδων Δυνάμεων οι οποίες δεν αρνούνται τη συμμετοχή τους σε μια θετική έκβαση του Κρητικού ζητήματος, αρκεί να εξασφαλισθεί η προστασία του Μουσουλμανικού πληθυσμού. Ακολούθως, οι Μεγάλες Δυνάμεις δεν μπορούν να μην λάβουν υπόψη τη δυσαρέσκεια της Τουρκίας μετά την εδαφική συρρίκνωση που υπέστη κατά τα πρόσφατα γεγονότα της ανεξαρτησίας της Βουλγαρίας και της προσάρτησης της Βοσνίας – Ερζεγοβίνης στην Αυστροουγγαρία. Ιδιαίτερα, μάλιστα, οι Νεότουρκοι εθνικιστές, θα απαιτήσουν την ξεκάθαρη θέση των Μεγάλων Δυνάμεων στο Κρητικό ζήτημα τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο.

Παρά τις ενδεχόμενες πιέσεις που θα δέχονταν οι Μεγάλες Δυνάμεις από την Τουρκία, αποφασίζουν να συνεχίσουν τη σχετικά ευνοϊκή στάση απέναντι στους Κρήτες αποσύροντας και τα τελευταία στρατεύματά τους από το νησί.

Βέβαια, όπως παρουσιάζεται στο ιστορικό παράθεμα Δ, ανά πάσα στιγμή θα είναι έτοιμες για τη διασφάλιση των επικυριαρχικών δικαιωμάτων του σουλτάνου στη νήσο. Όταν όμως υψώθηκε στο φρούριο του Φιρκά η ελληνική σημαία οι Μ. Δυνάμεις απαίτησαν αμέσως την υποστολή της. Η κυβέρνηση της Κρήτης δεν υπάκουσε και παραιτήθηκε. Και καθώς δεν βρέθηκε Κρητικός να υποστείλει την ελληνική σημαία, οι Μ. Δυνάμεις αποβίβασαν στρατιωτικό όχημα, το οποίο απέκοψε τον ιστό της.

Καταληκτικά, οι αντιδράσεις των Μεγάλων Δυνάμεων και της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας υπήρξαν καθοριστικές για τη ρύθμιση του κρητικού ζητήματος, ιδιαίτερα από το 1908 και μετά. Αναμφισβήτητα, όμως, σημαίνουντα ρόλο στις εξελίξεις θα διαδραματίσει ο διακαής πόθος των Κρητών για ένωση με την Ελλάδα που θα οδηγήσει στην επίτευξη του στόχου τους το 1913.

ΘΕΜΑ Δ

Η ελληνική επανάσταση άφησε το αποτύπωμά της στη ναυτιλιακή δραστηριότητα των εγχώριων πλοιοκτητών αλλά και στην υπόσταση των έως τότε ισχυρών ναυτιλιακών κέντρων. Η παρακμή ή ακόμα και η καταστροφή τους δεν αποτέλεσαν τροχοπέδη για την ελληνική ναυτιλία, καθώς αμέσως μετά την ανεξαρτησία διαμορφώθηκε ένας νέος ναυτιλιακός χάρτης.

α) Πιο συγκεκριμένα μετά την ισχυρή ανάπτυξη της ελληνικής ναυτιλίας ακολούθησαν δύσκολα χρόνια, με αποκορύφωμα τη δεκαετία της Ελληνικής Επανάστασης (1821-1830). Στη διάρκεια των συγκρούσεων, ο ελληνικός εμπορικός στόλος μετατράπηκε σε πολεμικό, οι δρόμοι του εμπορίου έκλεισαν και τα παραδοσιακά ναυτικά κέντρα γνώρισαν την καταστροφή (Ψαρά, Γαλαξίδι) ή την παρακμή. Από την ακμάζουσα προεπαναστατική ναυτιλία απέμειναν λίγα πράγματα. Το κυριότερο από αυτά ήταν η προδιάθεση για τη θάλασσα και η γνώση των ναυτικών υποθέσεων.

Στο ελληνικό κράτος, στη θέση των παλιών κέντρων που παρήκμασαν, αναδείχθηκαν νέα, καθώς όπως σημειώνει ο Γ.Λεονταρίτης στο έργο «Ελληνική εμπορική ναυτιλία» κατά την επαναστατική περίοδο σημαντικό μέρος του δυναμικού των πλοίων είχε καταστραφεί, όμως ένα καίριο κομμάτι του είχε διασωθεί. Παραδειγματικά, αναφέρεται σε δύο κατ' εξοχήν ναυτικά κέντρα, την Ύδρα και τις Σπέτσες, που παρά την απώλεια του 78% και 50% των εμπορικών τους πλοίων αντιστοίχως, διατηρούσαν μετά το τέλος του Αγώνα η πρώτη 100 πλοία με συνολική χωρητικότητα 10.240 τόνους, η δε δεύτερη 50 πλοία 10.324 τόνων, με το καθένα απ' αυτά τα πλοία να υπερβαίνει τους 30 τόνους. Σε κάθε περίπτωση, η εδραίωση της ειρηνικής περιόδου συνδέεται με την ανάδυση νέων ναυπηγείων σε πολλές νησιωτικές περιοχές και σε λιμάνια, γεγονός που αποδεικνύει ότι ο τομέας της ναυπηγικής αποτελούσε ένα ισχυρό βιομηχανικό κλάδο για το νεότευκτο ελληνικό κράτος.

Στη διάρκεια του 19ου αιώνα, η ελληνική ναυτιλία, παρά τις περιόδους κρίσης που πέρασε και παρά τον ανταγωνισμό των υψηλού κόστους και τεχνικών απαιτήσεων ατμοπλοίων, ακολούθησε ανοδική πορεία. Ο αριθμός και η χωρητικότητα των πλοίων της δεν έπαυαν να αυξάνουν. Το 1840 τα ελληνικά πλοία είχαν συνολική χωρητικότητα 100.000 τόνους, ενώ το 1866 ξεπερνούσαν τους 300.000 τόνους.

Την ισχυρή δυναμική της ελληνόκτητης ναυτιλίας επικυρώνει ο δοθείς πίνακας με τίτλο «Ελληνικά ναυτικά κέντρα με ποντοπόρα φορτηγά ιστιοφόρα» από το έργο «Η ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας τον 19^ο αιώνα» που αναδεικνύει αφενός τις σημαντικότερες ελληνικές πόλεις στον τομέα της ναυτιλίας αφετέρου την αλματώδη πρόοδο της. Πιο συγκεκριμένα, το 1870, το Γαλαξίδι, οι Σπέτσες, η Υδρα και ο Πειραιάς, διαθέτουν στο νηολόγιό τους 319, 211, 119, 49 πλοία που μεταφέρουν προϊόντα σε εκτενείς, ακόμη και υπερπόντιες διαδρομές, από 64, 26, 24 και μόλις 1 πλοίο αντιστοίχως που διέθεταν το 1840. Ειδικότερα δε για τον Πειραιά, και ο Λεονταρίτης επισημαίνει τον πρωταγωνιστικό του ρόλο κατά τη μετεπαναστατική περίοδο.

Παράλληλα, ένα από τα σημαντικότερα ναυτιλιακά κέντρα που αποτυπώνουν την εντυπωσιακή άνοδο της ελληνικής ναυτιλίας ήταν το Γαλαξίδι, σύμφωνα με τη Χαρλαύτη, μολονότι κατά τα επαναστατικά χρόνια είχε γνωρίσει την καταστροφή. Ειδικότερα, αυτή η ολιγάνθρωπη κωμόπολη που βρίσκεται σχεδόν απομονωμένη στη βόρεια ακτογραμμή του Κορινθιακού κόλπου, αναδεικνύεται ως ναυτιλιακός κόμβος, δεδομένου ότι διανύει μία εντυπωσιακή διαδρομή μέσα σε διάστημα τριάντα ετών (1840-1870), αυξάνοντας επί πέντε φορές το πλοίοκτητο δυναμικό της και καθιστώντας τη καίρια ναυπηγική βάση της δυτικής Ελλάδας, που ανθεί και πλουτίζει χάρη στην κατασκευή και αξιοποίηση των ιστιοφόρων. Μάλιστα, το έτος της απογείωσης του, το 1870, καταγράφονται στο νηολόγιό της 320 ιστιοφόρα μεγάλου μεγέθους, γεγονός, που έρχεται να θέσει εν αμφιβόλω τη σχεδόν παντοδύναμη θέση της Σύρου, που την ίδια χρονική περίοδο απαριθμεί 700 ιστιοφόρα.

Η ανάπτυξη αυτή δεν ήταν αυτονόητη. Υπήρξαν έντονες αυξομειώσεις στην περίοδο κατά την οποία τα ελληνικά ιστιοφόρα αντικαταστάθηκαν από ατμόπλοια. Το ίδιο χρονικό διάστημα πολλά από τα εθνικά δημόσια έργα έγιναν για την εξυπηρέτηση της ναυτιλιακής δραστηριότητας. Κατασκευάστηκαν λιμάνια και δημιουργήθηκε ένα σύστημα φάρων, που έκανε πολύ ασφαλέστερη τη ναυσιπλοΐα στις ελληνικές θάλασσες.

β) Αναφορικά με την περίπτωση της Σύρου αξίζει να υπογραμμιστεί ότι ήταν το πιο σημαντικό από τα ναυτικά κέντρα που αναδύθηκαν μετά την Επανάσταση, καθώς, μάλιστα, στη διάρκειά της δέχθηκε κύματα προσφύγων, κυρίως από τη Χίο.

Τη συμβολή των έμπειρων ναυπηγών από τη Χίο αλλά και από τα Ψαρά που είχαν καταφύγει στη Σύρο στην εξέλιξη του τοπικού ναυπηγείου σε ένα καταλυτικό παράγοντα της εντόπιας ανάπτυξης επισημαίνει και η δοθείσα πηγή από το έργο «Η Σύρος σταυροδρόμι της Ανατολικής Μεσογείου». Επιπροσθέτως, αναφέρεται και η συνεισφορά ενός πολυπληθούς εξειδικευμένου εργατικού δυναμικού, το οποίο υπερέβαινε τους χίλιους εργαζομένους. Ένας αριθμός που αν συσχετιστεί με τον συνολικό αριθμό των εργαζομένων της νήσου (7.650 άτομα) αποδεικνύει την ιδιαίτερη σημασία που είχε για το νησί ο ναυπηγικός κλάδος. Εξάλλου, και στην πρώτη πηγή αναγνωρίζεται ο κεντρικός ρόλος της Σύρου που ήδη από τα πρώτα χρόνια της απελευθέρωσης παρουσιάζει σημαντική ναυπηγική δραστηριότητα με την κατασκευή άνω των 260 πλοίων. Τη δυναμική θέση του νησιού επικυρώνει και ο πίνακας της Χαρλαύτη, που αναδεικνύει τον επταπλασιασμό του εμπορικού στόλου της νήσου μέσα σε σαράντα χρόνια, καθώς τα 90 πλοία του 1840 φθάνουν στον αριθμό των 700 το 1870.

Ακολούθως, η στρατηγική θέση του νησιού, στο κέντρο του Αιγαίου και πάνω ακριβώς στις διαδρομές που συνέδεαν τα Στενά και τη Μαύρη Θάλασσα με τους μεσογειακούς δρόμους του εμπορίου, συνέβαλε στη δημιουργία ισχυρότατου -όχι μόνο για τα ελληνικά μέτρα- ναυτιλιακού κέντρου. Όπως υπογραμμίζει και ο Καρδάσης το διαμετακομιστικό εμπόριο συνιστούσε την κύρια οικονομική δραστηριότητα στη Σύρο σε όλη την αναπτυξιακή της φάση. Τα εμπορικά προϊόντα δε που παρά παραγγέλλονταν από εμπόρους που δραστηριοποιούνταν στην πρωτεύουσα του νησιού κατετίθεντο στην οικεία αποθήκη διαμετακόμισης. Εξαιρετικής σημασίας κρίνεται και ο ρόλος των εισαγωγών, που ξεπερνούσαν καθαρά τις εξαγωγές που υλοποιούνταν από τους εμπόρους του νησιού. Επί της ουσίας,

η Σύρος κατέστη ο ενδιάμεσος μεταφορικός κόμβος προϊόντων από την Ανατολή προς τη Δύση και αντιστρόφως αλλά και ο χώρος υποδοχής των εμπορευμάτων από το εξωτερικό προς την ελληνική επικράτεια.

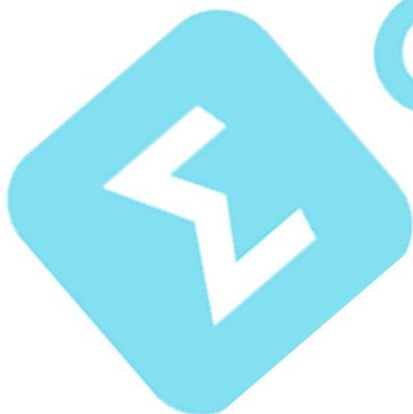
Πάντως, στην ανάπτυξη αυτή σημαντικό ρόλο διαδραμάτισε η δυναμική παρουσία και δραστηριότητα των ελληνικών παροικιών στα κυριότερα εμπορικά κέντρα της περιοχής: στα λιμάνια της Νότιας Ρωσίας, στις εκβολές του Δούναβη, στην Κωνσταντινούπολη, στη Σμύρνη και αργότερα στην Αίγυπτο.

Συμπερασματικά, η ελληνική ναυτιλία αντιμετώπισε μια ολική και δύσκολη ανατροπή με την κήρυξη της Ελληνικής Επανάστασης, όμως, κατάφερε σε σύντομο χρονικό διάστημα μετά την ανεξαρτησία να χαράξει νέους δρόμους και να ανταποκριθεί στις συνθήκες της νέας εποχής. Εξάλλου, η γνώση των ναυτικών υποθέσεων και η προδιάθεση για τη θάλασσα δεν εξέλιπταν, αντιθέτως, αποτελούσαν τα σημαντικότερα εφόδια των Ελλήνων ναυτικών, οι οποίοι δημιούργησαν νέους ναυτλιακούς κόμβους.

Τα θέματα απευθύνονταν σε επαρκώς προετοιμασμένους μαθητές. Ειδικότερα σε ό,τι αφορά στις πηγές χρειαζόταν πλήρη γνώση της ιστορικής εξέλιξης των γεγονότων και υποδειγματική δυνατότητα ανάλυσης και σύνθεσης των δεδομένων.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Ο. Παπαποστόλου, Χ. Ζορμπάς, Μ. Οικονόμου

σύγχρονο